

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Благословення від Писань

Основна мета всіх Писань—наповнити нашу душу вірою в Бога Батька і Його Сина, Ісуса Христа.

6 жовтня 1536 року з підземної в'язниці у замку Вілвурде, що біля Брюсселя, Бельгія, вивели нещасну людину. Майже півтора року цей чоловік страждав, ізольований в темній вологій камері. І ось тепер поза стінами замку цього в'язня прив'язали до стовпа. У нього вистачило часу голосно вимовити свою останню молитву: “Господи! Відкрій очі королю Англії”. І тоді його задушили. Відразу ж після цього його тіло було спалено біля стовпа. Хто ж був той чоловік і за яку образу політиків та церковних властей його було визнано винним? Його ім'я—Вільям Тіндейл, а його виною було те, що він переклав і видав Біблію англійською мовою.

Тіндейл народився в Англії приблизно тоді, коли Колумб відплив у Новий світ; навчався в Оксфорді та Кембриджі, потім долучився до католицького священства. Він вільно говорив вісьмома мовами, у т.ч. грецькою, гебрійською та латинською. Тіндейл був старанним дослідником Біблії, і загальне незнання Писань, яке він спостерігав і серед священників і серед мирян, глибоко непокоїло його. Під час палкої

дискусії з представником духовенства, який виступав проти доступу звичайної людини до Писань, Тіндейл поклявся: “Якщо Бог збереже мені життя, я зроблю так, що невдовзі хлопець, який ходить за плугом, знатиме Писання краще, ніж ти!”

Він прагнув отримати дозвіл церковних властей на переклад Біблії англійською мовою, щоб усі могли читати і застосовувати слово Бога. Йому відмовили, оскільки була поширена думка, що прямиї доступ до Писань усім людям, а не лише священству, загрожує авторитету церкви, і дозволити це означало б те саме, що й розсипати “перли перед

свиньми” (Матвій 7:6).

Проте Тіндейл таки взявся за тяжку працю перекладу. У 1524 році він під чужим іменем приїхав до Німеччини, де жив довгий час, переховуючись і постійно відчуваючи загрозу арешту. Завдяки допомозі вірних друзів Тіндейлу вдалося видати Новий Завіт, а пізніше і Старий Завіт, перекладеними англійською мовою. Надруковані Біблії таємно були переправлені в Англію, де на них був великий попит і де вони дуже високо цінувалися тими, кому вдалося їх придбати. Вони розповсюджувалися широко, але таємно. Влада спалювала всі примірники, які могла знайти. І все ж, через три роки після смерті Тіндейла Бог дійсно відкрив очі королю Генріху VIII, і з допомогою видання, що називалося “Велика Біблія”, Писання англійською мовою стали доступними широкому загалу. Праця Тіндейла стала основою для майже всіх подальших перекладів Біблії англійською мовою, серед яких найвідомішою є версія Біблії короля Джеймса¹.

Вільям Тіндейл був не першим і не останнім, хто в багатьох країнах і мовах жертвував усім, навіть своїм життям, аби вивести слово Бога з п'їтьми. Ми всі перед ними у великому боргу вдячності. Можливо, ми ще в більшому боргу перед тими, хто віддано записував і зберігав слово впродовж віків, часто завдяки старанній праці і жертвуванню—перед Мойсеєм, Ісаєю, Авраамом, Іваном, Павлом, Нефієм, Мормоном, Джозефом Смітом та багатьма іншими. Що знали вони про важливість Писань, що також потрібно знати й нам? Що розуміли люди в 16-му столітті в Англії, які платили величезні суми і дуже ризикували, аби мати доступ до Біблії, що також маємо розуміти й ми?

Незадовго до своєї смерті пророк Алма довірив священні записи про

народ своєму сину, Геламану. Він нагадав Геламану, що Писання “збільшило пам’ять цього народу, так, і переконало багатьох у помилковості їхніх шляхів, і привело їх до пізнання їхнього Бога аж до спасіння їхніх душ” (Алма 37:8). Він наказав Геламану зберегти записи, щоб через них Бог “міг явити Свою силу майбутнім поколінням” (Алма 37:14).

Через Писання Бог справді “являє Свою силу”, щоб спасти й дати піднесення Своім дітям. Як сказав Алма, Своім словом Він збільшує нашу пам’ять, проливає світло на наші помилки й неправдивість і приводить нас до покаяння й радості в Ісусі Христі, нашому Викупителі.

Писання збільшують нашу пам’ять

Писання збільшують нашу пам’ять, допомагаючи завжди пам’ятати про Господа і наш зв’язок з Ним і Батьком. Вони нагадують нам те, що ми знали у своєму передземному житті. Вони розширюють нашу пам’ять ще й в іншому сенсі, навчаючи про епохи та події, які ми не переживали особисто, і про людей, з якими ми особисто не знайомі. Ніхто з нас не був там, щоб побачити, як

розступається Червоне море, і пройти з Мойсеєм між стінами води на інший бік. Нас не було там, щоб почути Проповідь на Горі, побачити Лазаря, піднятого з мертвих, побачити страждання Спасителя у Гефсиманії і на хресті, і ми не чули, разом з Марією, свідчення двох ангелів біля пустої гробниці, що Ісус воскрес із мертвих. У землі Щедрій ми з вами не підходили одне за одним—серед безлічі інших людей—до воскреслого Спасителя, щоб доторкнутися до слідів цвяхів, і не омивали Його ноги своїми слізьми. Ми не стояли на колінах поруч з Джозефом Смітом у Священному гаю і не вдивлялися в Батька і Сина. Однак ми знаємо все це і ще багато іншого, бо маємо Писання, які збільшують нашу пам’ять, навчають нас того, чого ми не знали. І коли все це пронизує наш розум і наше серце, наша віра в Бога і Його Улюбленого Сина вкорінюється глибше.

Писання також збільшують нашу пам’ять, допомагаючи не забувати те, чого ми й попередні покоління були навчені. Ті, хто не мали або ігнорували записане слово Бога, зрештою переставали вірити в Нього і

забували, якою є мета їхнього існування. Ви будете пам’ятати, наскільки важливим було для народу Нефія забрати з собою пластини з латуні, коли вони залишили Єрусалим. Ці писання були ключем до їхнього знання про Бога і майбутнє Викуплення Христа. Інший народ, який “вийшов з Єрусалима” невдовзі після Легія, не мав писань, і написано, що коли нащадки Легія зустріли їх через 300 чи 400 років, “їхня мова стала викривлена;... і вони заперечували існування свого Творця” (Омній 1:15, 17).

У дні Тіндеїла неучтво стосовно Писань було дуже поширеним, бо люди не мали доступу до Біблії, особливо мовою, яку вони могли розуміти. Сьогодні Біблію та інші Писання легко дістати, але неграмотність стосовно Писань збільшується, бо люди не хочуть відкривати книги. Через це вони забули те, що знали їхні прабабки.

Писання є мірилом, щоб відрізнити істину від помилки

Бог використовує Писання, щоб виявити неправдиві думки, хибні традиції та гріх з його руйнівними

наслідками. Він—ніжний Батько, Який рятує нас від непотрібного страждання й горя і в той же час допомагає нам усвідомити наш божественний потенціал. Писання, наприклад, спростовують давню філософію, що набула популярності і в наші дні,—філософію Коригора. А полягає вона в тому, що немає абсолютних моральних норм, що “кожна людина процвітає відповідно до свого генія; і що кожна людина перемагає відповідно до своєї сили; і що б людина не зробила, то не є злочин” і що “коли людина мертва, то настає кінець їй” (Алма 30:17–18). Алма, який мав справу з Коригором, розвіяв сумніви свого сина Коріантона стосовно реальності й суті божественного морального кодексу. Коріантон вчинив сексуальний гріх, і його батько говорить йому з любов’ю, але відверто: “Хіба ти не знаєш, сину мій, що це мерзота в очах Господа; так, наймерзотніший серед усіх гріхів, крім пролиття невинної крові або зречення Святого Духа?” (Алма 39:5).

Цілковито відкидаючи те, чого дотримувалися люди в минулому столітті, багато хто сьогодні не погодився б з Алмою в тому, що аморальність є дуже серйозною небезпекою. Інші б заперечили йому, сказавши, що все

є відносним або що Божа любов є поблажливою. Якщо Бог, кажуть вони, прощає всі гріхи і провини, бо любить нас, тоді не має потреби в покаянні. Тобто найбільше, що від нас буде вимагатися,—це признатися у скоєному. Вони створили собі образ Ісуса, Який хоче, щоб люди добилися соціальної справедливості, але Який не висуває жодних вимог щодо їхнього особистого життя чи поведінки². Але Бог любові не хотів би, щоб ми пізнали на власному сумному досвіді, що “злочестивість ніколи не була щастям” (Алма 41:10; див. також Геламан 13:38). Його заповіді—голос істини і наш захист проти болю, який ми самі собі заподіюємо. Писання є мірилом для визначення правильності та істини, в них ясно сказано, що справжнє щастя не в тому, щоб відкидати справедливість Бога чи намагатися перехитрити наслідки гріха, воно—у покаянні і прощенні через спокутну милість Божого Сина (див. Алма 42).

Писання привчають нас до принципів і моральних цінностей, необхідних для підтримання громадянського суспільства, у т.ч. цілісності, відповідальності, самовідданості, вірності й милосердя. У Писаннях ми знаходимо яскраві описи благословень, що

приходять через шанування істинних принципів, а також описи трагедій, що стаються, коли люди або цивілізації відкидають їх. Скрізь, де ігноруються чи відкидаються істини, уміщені в Писаннях, моральне осереддя, яке є необхідним для суспільства, руйнується і поступово насувається занепад. З часом нічого не залишиться від того, що підтримувало б інституції, які підтримують суспільство.

Писання ведуть нас до Христа, нашого Викупителя

Урешті-решт, основна мета всіх Писань—наповнити нашу душу вірою в Бога Батька і Його Сина, Ісуса Христа; вірою в те, що Вони існують; вірою в Батьків план для нашого безсмертя і вічного життя; вірою у Спокуту і Воскресіння Ісуса Христа, які уможлиблюють цей план щастя; вірою, що дозволяє зробити євангелію Ісуса Христа нашим шляхом у житті; і вірою, щоб пізнати Бога як “єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав [Він] Його” (Іван 17:3).

Як сказав Алма, слово Бога схоже на сім’я, посаджене в наше серце, яке, коли починає проростати в нас, викликає віру (див. Алма 32:27–43; див. також Римлянам 10:13–17). Віра не

прийде через вивчення стародавніх текстів як чисто академічне дослідження. Вона не прийде через археологічні розкопки й відкриття. Вона не прийде через наукові дослідження. Вона не прийде навіть через побачені чудеса. Усе це може служити підтвердженням віри або, часом, випробуванням її, але саму віру не викликає. Віра приходить в нашу душу через свідчення Святого Духа—Дух до духа, коли ми слухаємо або читаємо слово Бога. Віра зміцнюється, якщо ми продовжуємо бенкетувати цим словом.

Розповіді з Писань про віру інших людей сприяють зміцненню нашої віри. Ми згадуємо віру сотника, завдяки якій Христос зцілив його слугу, навіть не бачачи його (див. Матвій 8:5–13), і зцілення дочки хананеянки, бо ця віддана мати, як сказано, готова була задовольнитися навіть кришками зі столу Господаря (див. Матвій 15:22–28; Марк 7:25–30). Ми чуємо плач страждаючого Йова: “Ось Він вб’є мене, [але] я надію матиму” (Йов 13:15)—і його проголошення: “Я знаю, що мій Викупитель живий, і останнього дня... з тіла свого я Бога побачу” (Йов 19:25–26). Ми чуємо і набираємося відваги із впевненості юнака-пророка, якого ненавиділо і жорстоко переслідувало так багато дорослих людей: “Я бачив видіння, я знаю це і я знаю, що Бог це знає, і я не можу та й не смію зрікатися цього” (Джозеф Сміт—Історія 1:25).

Оскільки Писання роз’яснюють доктрину Христа, вони супроводжуються Святим Духом, Чиею роллю є свідчити про Батька і Сина (див. 3 Нефій 11:32). Отже, читання Писань—це один із шляхів відчутти Святого Духа. Звичайно ж, розуміння Писань перш за все приходить через Святого Духа (див. 2 Петра 1:21; УЗ 20:26–27; 68:4), і Цей Самий Дух може вам і мені засвідчити їхню

істинність. Вивчайте Писання уважно і вдумливо. Розмірковуйте над ними і моліться про них. Писання—це одкровення, і вони принесуть додаткове одкровення.

Ви тільки подумайте про значущість нашого благословення мати Святу Біблію і ще 900 сторінок Писань, у т.ч. Книгу Мормона, Учення і Завіти та Дорогоцінну Перлину. А потім зважте ще й на те, що слова пророків, які сказані під впливом Святого Духа у такій обстановці, як ця, і які Господь називає Писанням (див. УЗ 68:2–4), надходять до нас майже постійно завдяки телебаченню, радіо, Інтернету, супутниковому зв’язку, CD, DVD та друкованій продукції. Мені здається, що в історії ще ніколи не було людей, які б були благословенні такою кількістю святих письмен. І не лише цим—тепер кожний чоловік, кожна жінка і дитина можуть мати і вивчати свій власний примірник цих священних текстів, у переважній більшості своєю рідною

мовою. Яким неймовірним це здалось би людям у часи Вільяма Тіндейла і святим у попередніх розподілах! Дійсно, цим благословенням Господь каже нам, що нам потрібно постійно використовувати Писання і робити це більше, ніж будь-коли раніше. Давайте ж постійно бенкетувати словами Христа, які скажуть усе, що нам треба робити (див. 2 Нефій 32:3). Я вивчав Писання, я розмірковував над Писаннями, і в ці Великодні дні я свідчу вам про Батька і Сина, як про Них відкрито у Святих Писаннях, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Інформацію про Вільяма Тіндейла було взято з David Daniell, *The Bible in English* (2003), 140–157; Lenet Hadley Read, *How We Got the Bible* (1985), 67–74; S. Michael Wilcox, *Fire in the Bones: William Tyndale—Martyr, Father of the English Bible* (2004); John Foxe, *The New Foxe’s Book of Martyrs* (1997), 121–133; William Tyndale, http://en.wikipedia.org/wiki/William_Tyndale; за 28 лютого 2010 року.
2. Див. інтерв’ю з Річардом Нейцелем Хольцаффелем в “Questioning the Alternative Jesus,” *Deseret News*, Nov. 26, 2009, M5.

